

Missä on aarteesi, siellä on sydämesi

”On meillä aarre verraton, se kalliimpi on kultaa”, alkaa virsi 183. Sanat muistuttavat meitä siitä, että kaikkein arvokkain asia ei ole sitä, mitä voimme tallettaa pankkiin, periä sukupolvelta toiselle tai kantaa mukamme elämän viimeiselle rajalle asti.

Virren kuvailema aarre on Raamattu, Jumalan rakkaus, usko ja toivo – lahjat, joiden arvo ei riipu pörssikursseista eikä ajan vaihteluista.

Maalliset aarteet ovat meille tarpeellisia. Tarvitsemme kodin, toimeentulon ja turvallisuutta. Silti tiedämme, kuinka helposti omaisuus voi muuttua huolenaiheeksi tai kuinka nopeasti se voi kadota käsistämme.

Siksi Jeesuskin kehotti kokoamaan aarteita taivaaseen, sinne missä koi ei turmele, eikä varas murtaudu sisään.

Samaa ajatusta voi kuulla yllättävästäkin suunnasta. Paula Vesala laulaa kappaleessaan Testamentti: ”Sun testamentti ei oo rahaa eikä luita, vaan miten kohtelet sä muita.” Sää pysäyttää.

Kun ihmisen elämästä lopulta tehdään yhteenveto, harva muistaa tilin saldoa tai tavaroiden määrää. Sen sijaan ihmisestä muistetaan sanat, teot, välittäminen ja rakkaus. Muistetaan, oliko ihminen läsnä silloin, kun häntä tarvittiin.

Olemme täällä maailmassa toisiamme varten. Jumala rakastaa meitä ja sillä samalla rakkaudella me rakastamme lähimmäistämme ja haluamme auttaa häntä.

Voit ajatella, että miten voit auttaa muita kun vaivoin itse selviät taloudellisesti. Apu toiselle voi kuitenkin olla läsnäoloa, kuuntelemista, keskustelua, voit antaa omaa aikaasi.

Tämä aarre ei kulu käytössä. Päinvastoin – mitä enemmän sitä jakaa, sitä enemmän sitä on. Siksi usko, toivo ja rakkaus ovat rikkauksia, jotka kantavat sekä tässä elämässä että ikuisuudessa.

Sirkku Pelkonen
Seurakuntapastori